

Μόνο γι' αυτόν τόν άθμο σταυρών έπ' όμωσ αιρεί
καθός τόν Κυρηναϊόν,
μόνο γι' αυτόν τόν άθμο κανέναν δεν προφέρει:
σάχλα και τών γονέων.

'Εμπρός...δέν πρέπ' όί κόποι μας νά πάνε' τού κακού...
είπαν αυτά κι' ό Φασουλής,
πού τρέμει τούς Εισαγγελείς,
κι' ός συνωμότης προχωρεί κατά τού Κεντρικού.

**Ψάλλομεν Γούργουριδα,
συγκινοούσαν τήν Ελλάδα.**

Σό, τετραπέρατη Θεά, και μεθ' ήμίν γείνοι,
και Κόντε μήνιν έδειξε και μήνιν Πατρινού.
Ποιός τάχατε τούς έσπερωσε σέ κάκει και σήμαχτη;
καίνεις δέν έξερει τίποτα, μέ λέν ό Κερκυραϊός
τού Πατρινού τά σχέδια πώς τάχε' στο στρατόχι,
και τούτος πέρς παραίτητον έφέρτο μοιραϊός.

Πάρτα πίσω...δέν τά πέρνω
κι' άλλα λόγια, βρέ παιδιά...
τού Κορριάτη τού Κουδέρνο
μοδδαλε τρικλοποδιά.

Και τί γιά' μέ δέν έβαλαν όί τόσοι σου φωστήρες,
δέν είσαι σό, πού μοδδαλες είναι με πρωτοσηρε-
μισομποδοκι μου και τ' όγχε μου χροση θά-σ' όνομάσω...
καινούργιο κέσκιόκι μου και πού νά σέ κρεμάσω;
Κάθε στιγμή δέν έπαυσε θάρρα νά με συγχώρησε,
και τώρα πολυπρόσημα πού μέ έδες, πού μέ έβρεις.

'Ο Κόντε, τί σ' έποίησα, και σό τί μου σκαρύνει...
τά τόσα μου τά σχέδια πού κάναες ένα μάτσο,
και τόν Καλογερόπουλο τόν Ξανκαμαρόνις,
και τόν ταΐεις τάχαρη και πέρς μαζί τού μπρότσο.

Μά τούτον πάλι σήμερα νουσυρήεις τώ ποτηρι σου...
τούς Γκατονέζους άφησε' σ'αυτά πέρς γιά' χατήρι σου,
και σό μ' άφίνεις σκοπλαχνα, μ' άλλίεις παραδός...
έγω σού δίνω ζάχαρη και σό μού δίνεις δός.

Όχι Δραγούμη μ' Αχιπούλα μ',
Γκατονέζοι μ', Ρεπουλάκη μ',
Ζαχαρίτος μ', σ'αχιδάκη μ',
φίλοι μ', Πρωτοπαπαδάκη μ'.

Τής μεζονος κι' έλασσονος φρικτόν ήκουσθη μέλος
κι' ό Γούργουρις ό Πατρινος τούτοτον είχε τάλος,
κι' ό Ράλλης γιά τόν Κόντε μας έλαγε μετά κύρους
πώς εύκολα τούς Γκουργούς άλλίεις σάν μαγειρούς.

Κι' ό μέγας αρχιμάγειρος δός του και κοκορεύεται:
κι' άλλίεις τήν μαγειρική,
και φιδωρίζουν μερικοί
πώς κάτι μαγειρώματα.

Κάνει καινούργιους τούς παληούς, πού τήν Πέτρο άφίνει,
πώρα τά πρώτα σχέδια, τά βάζει στο κορφί.

πώρα τούς φόρους παραιτεί, τώρα γυρναί δάνειον,
κι' ήγινον άερόπλοια και στρατεύμ' άρεμιάνιον.

Πάλιν συλλαλητήρια
βροντούν έθνοσωτήρια,
και βάζουν πάλι αι δουλεζιά και τση φασαρία
τήν δόλια χωροφυλακή και τήν καδβαλαρία.

Πάλιν μεγάλας συμφορές,
πάλιν κατάρας φοβεράς
τό κλήθος άλλίίζει.

Πάλιν ό κόσμος δυστυχεί
και πέφτουν κίτραις σάν βροχή
και βόλια σάν χαλιζή.

Τής έπαλασις δέν ξεχνώ γοργών χωροφυλάκων
κι' έκαίνα τά σπασίματα τών υελοκινάκων,
και με κατήφειαν πολλήν
κινώσ'ω τώρα τήν Βουλήν
τήν λιθοβοληθείσαν
μ' αναθεματών λθους,
και τήν ρουκατοβίαισαν
έν' ίσχατις τού κλήθους.

Συντεχνιών παράστασις ένόμιμος τού Θρόνου
μετά μέγαλου πόνου,
και πέρς αήτην έπίθεσις ψήφισματος παγκοίνου,
και πέρς αυτό παρηγορος άπάντημας 'Έκείνου.

Ρουκέταις, λιθοβολισμοί, θραυστάς Βουλευτηρίων,
ό δέ κυρίαρχος λαός τών συλλαλητηρίων
μέ τούς πολλούς τού τούς καθύπος και τά πολλά τού τραύμα-
γανναίως λακκαίμενος, [τα,
μέ κά τραυματισμοί, έρίμνος,
έδδα: Κόντε, δός σε με τάφιατά σου θαύματα.

Μαι κρησάταις κρησάταις,
μ' άλλους λόγους άγγαλίαις.

Ό Ντιος Παππαδοπούλος, σ'αυτό μ' άπρότους πόνους
τών Παίδων τήν Διαπλάσιν φρίδα βγά'ει γρόνους,
μέ τόν σταυρόν τόν άγρυπνόν κι' ένθεός ένθεός,
κι' έχάρησαν άγγιν' άγγιν' ριζότα μέγαλων πλόνου,
γιατί και τούτος ό σταυρός δέν είναι καθός έλλη,
άλλ' έργασίας έθνικής έργάτην περιέλλει.

Τού Χάινε τραγούδη μεγάλα και κρησάταις,
δλων τών μουσελόντων άλλήθους άντρούμας,
τού πολυγλώσσου Βλάχου μετάφρασις τελεία,
πωλετή' έπισημημένη' σ'αυτά βιβλιοπωλεία.

Ή Ζωή μου, λαμπρός τίμος και Σουλλόγος τών Βιβλίων,
τήν αυτοβιογραφίαν τού Βικέλα περιέκλειαν